רחל מרחלת על כל העולם

אין מהנדסים את החיים

רפי גרנות (עם מיכל טל)
חיים, אבל עם סדר

אתם אולי לא־כל־כך מכירים אותו, אבל הילדים שלכם מכירים אותו על־בטוח. רק תגידו להם אות אות, והם כבר יגידו לכם מה שמו.

לא, לא **עזרא הגן**, גם לא **נירה עדי**. אז מי נשאר? **רפי גרנות**, נכון מאד.

אז רפי גרנות זה, הוא חתן־השבוע שלנו. כי ב־3 ביוני, אם ירצה השם, הוא עומד לשאת לאשה את הזמרת היפה **אסתי כץ**, יוצאת להקת הנח"ל וממש־תתפות הפסטיבל החסידי שנסע בזמנו ל־ארה"ב.

הרומן בין אסתי לרפי, לפי עדות אחיו של רפי, הזמר **דני גרנות**, התלקח בבת אחת, ולא חלפו חודשיים מהיום שבו הכירו, וכבר הם יודעים שחודשיים זה לא סחורה לעומת כל החיים.

מילא, ניתן להם ללמוד על בשרם ש־כל ההתחלות יפות וכו', ולהתחיל.

בינתיים החליט רפי לעשות מעשה רציני נוסף בחייו, לנטוש את עולם הבי־דור. סופית, הוא מקווה. הוא חזר הביתה, לחיפה, להמשיך את מסורת מישפחת גר־נות ולהצטרף אל האח הבוגר **גדי** ואל האבא, שהם מהנדסים. רפי פשוט הולך ללמוד הנדסת־מכונות.

מי שכן נשאר בעולם הבידור, וימשיך לייצג בו את מישפחת גרנות הוא דני, שבעצמו נשא לא מזמן לאשה את **תרצה קריינמן**, והשניים הללו חיים להם בדי־רתם השכורה בנווה־אביבים בשיא האושר העילאי, ומתכוונים אפילו לקנות דירה משלהם, כמו כולם.

בזמר או בהנדסה, לא חשוב. העיקר שיהיה להם כל טוב. ונאמר אמן.

רותי תשיר לנו סולו

הצהרות הצהרות, הבטחות הבטחות — אבל קשה מאד להתעלם מהעובדה שהזמ־רת **רותי נכון** בהחלט לא עזבה את הארץ סתם בשביל להופיע באיזה מועדון־לילה ישראלי בניו־יורק. היתה לה סיבה טובה מאד לעשות את הצעד הזה ולעזוב את ביתה, ואת בעלה **יוני נמרי**.

נכון, קריירה זה דבר חשוב, אבל ה־אהבה — מי ימנה את גפלאות האהבה. ואם בהתחלה היו היחסים בינה לבין המעבד־מלחין **דויד קריבושיי** על בסיס של עבודה בלבד, הרי עכשיו הם עברו לפסים אישיים ביותר, ורותי מתגוררת בדירתו של קריבושיי בניו־יורק. פאקט.

רותי נכון ויוני נמרי
ביחד אבל לחוד

קריבושיי זה, אל תראו אותו ככה מזוקן ותמים. הוא הצליח להפיל ברישתו כבר יפות וטובות כמו הכוכבת־של־סרט־אחד **ליאורה רמון**, והזמרת **גלי עטרי**, וכעת גם רותי.

הבעל יוני, שהוא בחור נחמד מאד כשלעצמו, הפסיק כזכור את הקריירה שלו כזמר, והוא לומד כעת מינהל־מלונות ב־מלון תדמור שבהרצליה־פיתוח.

הוא עזב את דירתו ומתגורר עם אחיו הצייר **שאוזי נמרי**. לא, הוא לא מס־תובב עם אלף חתיכות בשביל לצאת מה־דיפרסיה. בעצם, הוא בכלל לא נראה כאילו הוא בדיפרסיה. אולי בעצם הוא החליט, יחד עם רותי, שכבר יותר טוב לשניהם.

מכל מקום, אם הייתם מודאגים, אז שתדעו לכם: רותי נכון חיה, שרה, ומת־גוררת בניו־יורק. בינתיים.

כולם נוסעים לחיפה

אז אם תמהתן בעת האחרונה לאן נעלם שאהבה נפשכן, ואיזה עסקים יש לו פתאום בעיר־הכרמל דווקא, כשידוע ש־הוא עושה מילואים בסיני בדרך־כלל, או מופיע בירושלים — נדמה לי שיש בידי התשובה בשבילכן, ידידותי.

החלום־של־שתיים הזה שלכן, מדריך־הלהקות **יענקל'ה חרמש**, עושה חיים משוגעים בוילה צנועה על הר הכרמל. הוא מביים כרגע את תוכניתה החדשה של להקת פיקוד־צפון, ונכנס בהצלחה

יענקל'ה חרמש
קסנות אבל גדולות

לנעליו של במאי־להקות צבאיות אחר ש־אני מכירה, **דני ליטאי**.

בקיצור, היענקל'ה הזה שאומנם לא ראיתי את דירתו אבל יודעי־דבר סיפרו לי עליה שהיא מרוהטת בסיגנון בוהמי לאללה ושקיר אחד שלה מכוסה בחפצים ששכחו שם כל מיני חתיכות שעברו ב־דירה. החל מכובעים וכלה בחזיות — מארגן לו מדי סופשבוע חגיגה אמיתית בוילה שלו. ומאחר שהנ"ל היה מדריך של בתי־ספר תיכוניים ותנועות־נוער, אתם יכולים כבר לתאר לעצמכם איזה קשרים יש לו אצל בנות השש־עשרה שבע־עשרה, הממלאות את הבית ביפהפיותן ומושכות את התל־אביבים לחיפה כמו זבובים אל הדבש.

ויש אף אומרים שאת בחינות־הבגרות האמיתיות שלהן הן עוברות דווקא בוילה על הכרמל, לאו־דווקא בבתי־הספר הרישמיים.

אז שימי לב. אם החבר שלך נוסע לחיפה, תתעקשי לנסוע איתו. ואם הוא יסרב לקחת אותך, אל תתני לו לנסוע בכלל. שמעתי על כמה גימנזיסטיות קט־נות אבל גדולות שהצליחו להדביק כמה חתיכים ידועים, נשואים ו/או לא נשו־אים, באהבת חיפה. זלא בכדי.

חלום ומציאות

אתן זוכרות כשהיינו קטנות? איך היינו מביטות בהן, ביפות האלו, בקינאה נור־אה. איך רצינו גם אנחנו שתהיה תמונה שלנו בעיתון, כמו אלו הפצצות עם ה־שיער הבלונדי הארוך והעיניים המאוף־רות. איך חלמנו שראש־העיר, או אפילו איזה שר בממשלה, מניח על ראשנו ה־ענוג את כתר־היהלומים המזוייף, ומוסר לידינו את השרביט ואת הגלימה האדומה.

איך היינו מחייכות שעות אל מול הראי, ועושות פרצופים של מלכת־יופי מצויה. אבל לא הלך לנו, מה לעשות.

ואיך ראינו את עצמנו נשואות למיל־יונר אמריקאי בטכסס, מדברות עברית במיבטא אמריקאי בולט, נואמות למען בניין הארץ ולמען הבונדס, ומוציאות לכולן את העיניים.

כן, היו זמנים שלהיות מלכת־יופי בכלל ושל ישראל בפרט, היה חלום־חייה של כל נערונת ישראלית מתבגרת עם פצעי־בגרות. אפילו על סגנית שלישית היינו מתפשרות, אבל מה לעשות — כשאלוהים חילק את היופי, לא כולנו היינו שם.

אחת שדווקא כן קיבלה, אם לא עשרה קבין של יופי אז תישעה בטח, היא אחת שהצליחה להגשים את החלום, ודווקא כן היתה מלכת־היופי. האחת הזו היא **אתי אורגד**. אבל תאמינו לי, אני בשום פנים ואופן לא הייתי מבזבזת את החלומות שלי בשביל לעשות את מה שעושה אתי היום.

כי אתי אורגד, תאמינו או לא, בטח לא נשואה למיליונר עשיר, ולא נואמת למען הקרן־הקיימת. אם היא נשואה אני לא יודעת, אבל דבר אחד בטוח: איגרות היא לא מוכרת. בגדים, לעומת זאת, היא מוכרת לא־נורמלי. נואמת בשבח הבגד, ובשיבחך־שלך, כיאה לזבנית הראוייה לשמה.

היא עדיין חתיכה לא־רגילה, משיכמה ומעלה מעל לכל לקוחות הבוטיק הרמת־גני, שבו מכרה לי חולצת־טריקו ירוקה. אבל תאמינו לי, אם הבת שלי תרצה להיות מלכת־יופי, היא תקבל ממני בטר־סיק.

כי בשביל להיות זבנית אפשר סתם לגמור בית־ספר תיכון. לא צריך בשביל זה להיות מלכת־יופי, נכון?

אתי אורגד
מלכה, אבל בצדק